

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . . € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Ik geef u mijn vrede

HET wordt ons in de Schrift getoond dat er veel vrede is voor degenen die van de wet van God houden. En dat is zeker het geval. Wij kunnen het trouwens ervaren. Hoe meer wij beginnen de goddelijke raadgevingen te volgen, hoe dieper de vrede in ons hart dringt.

Het spreekt vanzelf dat wij, om een echte vrede te verwerven, verplicht zijn oorlog te voeren, maar niet zoals de tegenstrever, de Satan, die voert. Hij zet de mensen ertoe aan elkaar te bestrijden. De Eeuwige daarentegen vermaant ons het goede te doen aan onze naaste. Het is tegen onszelf dat Hij ons uitnodigt te strijden, tegen onze oude mentaliteit, ons egoïstische en vervalste karakter.

Vroeger was er onder het volk van Israël voortdurend ruzie. Nauwelijks uit Egypte gekomen waren er alleen maar geschillen en eisen. Mozes moest onophoudelijk de geschillen beslechten die opdoken. Nochtans had de Eeuwige hun prachtige richtlijnen gegeven. Als zij die gevolgd hadden, zou alles wonderbaarlijke vreedzaam en vriendelijk geworden zijn. Want de Allerhoogste is de God van vrede en alles wat van Hem afstraalt, ademt rust, harmonie, en de vrede van het Koninkrijk van God.

Het is door zich aan te passen aan Zijn gedachten, dat men stilaan deze heerlijke mentaliteit verwerft. Alle trouwe kinderen van God hebben via de school van het veranderen van hun karakter moeten gaan om in hun hart de goddelijke vrede te verwezenlijken en in staat te zijn om die ook rondom hen heen te brengen. Daarom hadden zelfs de mannen van God uit het oude verbond soms in de loop van hun opdracht gedachten gehad, waarbij wij ons niet kunnen aansluiten. Zo kunnen we niet de handelingen van Elias goedkeuren, toen hij vierhonderdvijftig priesters van Baäl ter dood liet brengen. Het was zeker ook geen handelwijze die God behaagde, want als de goddelijke invloed Mozes aanzette in de tien geboden van de wet van de Sinaï te laten zetten: "Je zult niet doden", dan ging het er dus voor de Israëlieten om niet te doden voor welke reden dan ook, als zij trouw wilden zijn aan de goddelijke geboden. Vanaf dat moment was er geen sprake meer van om wie dan ook te stenigen, zelfs niet de overspelige vrouw.

Onze geliefde Verlosser kwam de zaken rechtzetten op een bewonderenswaardige manier. Hij snoerde op meesterlijke wijze de mond van de aanklagers van de

overspelige vrouw. Hij zei daarna tegen deze vrouw: "Ze hebben je niet veroordeeld, ik ook niet. Ga en zondig niet meer."

Het is zeker dat wie kwaad doet, niet ongestraft blijft; maar dat hij zichzelf straft omdat hij, door kwaad te doen, zijn organisme mishandelt door zijn gevoelens. Dat wisten we niet. De wet van gelijkwaardigheden leerde het ons, en wij moeten ons er steeds aan herinneren. Wij wisten ook niet dat onze plaats in het Koninkrijk van God was, en dat het, als wij elders leven, tot ons grote nadeel is. Dat is iets heel nieuws om te begrijpen, een heerlijke openbaring van de goddelijke wegen.

David begreep de gedachte van God in veel gevallen ook niet. Maar hij handelde eerlijk volgens wat hij dacht dat goed was. Hij dacht gelijk te hebben door tegen de Filistijnen en tegen Goliath te strijden met moorddadige wapens. Hij streed zoals hij het begreep. Hij wist niet beter, omdat hij niet tot de hele goddelijke gedachte kon doordringen. Maar God liet hem zeggen: "Je zal geen tempel bouwen, omdat je menselijk bloed vergoten hebt." Zeker, het had God grotelijks behaagd dat David zei: "Wat nu! Ik leef in een paleis en de Eeuwige zou in een tent leven! Dat zal niet zo blijven, want het prachtigste is nog niet mooi genoeg voor God." Maar God stemde er niet in toe, dat hij zelf de tempel bouwde, die hij van plan was te bouwen ter ere van de Almachtige. Hij zei: "Je zal de stenen kunnen verzamelen en alles wat nodig is voor de oprichting van de tempel, maar je zoon zal hem bouwen."

Salomo kon dus de tempel voor God bouwen, want in het begin van zijn rijk was hij uiterst goed gezind. Toen God hem dus vroeg: "Wat wil je dat Ik je geef?", antwoordde hij: "...wijsheid en verstand om het volk te leiden en mijn plicht te vervullen." De Allerhoogste zei toen tegen hem: "Aangezien je rijkdom noch een lang leven hebt gevraagd, zal je de wijsheid en het verstand hebben, en je zal bovendien de rijkdom hebben en een lang leven."

In het begin van zijn regering slaagde Salomo erin de Allerhoogste te eren en Hem te doen eren door het volk van Israël. Dankzij dit gedrag was er tijdens het rijk van Salomo geen enkele oorlog. Er was constant vrede tijdens dat hele tijdperk. Al degenen die op dat moment de Israëlieten benaderden, hadden geen bloeddorstige bedoelingen, maar alleen het verlangen een klein beetje van de immense zegen te krijgen die

op dat volk rustte. Toen kwam de koningin van Sheba uit Ethiopië naar het land Israël om met haar eigen ogen te zien of alles wat men haar had verteld over de glorie van Salomo, wel degelijk de waarheid was.

Om trouw te blijven te midden van zo'n glorie en zoveel rijkdom, had hij zeker het nodige lef moeten hebben. Daarvoor zou het nodig zijn geweest voortdurend in zijn hart de weldaden van God te herhalen en tegen zichzelf te zeggen: "Hoe groot is de tegenwaarde die je moet uiten, en de trouw die je moet verwezenlijken." Dat was het enige middel om staande te blijven in alle situaties.

Dat is hetzelfde voor ons. De kennis van de goddelijke wegen vertegenwoordigt de prachtigste rijkdom die wij kunnen ontvangen. Het komt er dus op aan de tegenwaarde te verwezenlijken die dat vereist en echt nederig te blijven tegenover God. Het is onontbeerlijk tegen zichzelf te zeggen: "Wat heb je dat je niet gekregen hebt? En als je het gekregen hebt, waarom zou je je daarop beroemen?" Als wij ons kunnen houden bij gedachten van nederigheid, dankbaarheid en afhankelijkheid, dan kunnen we de heerlijke vrede voelen die van onze geliefde Verlosser tot ons komt. Deze vrede is de vrucht van de door hem betaalde prijs voor ons losgeld. Het is de prachtige gelijkwaardigheid die voortvloeit uit zijn sublieme verlossingswerk.

Elk ding heeft altijd zijn tegenwaarde. Het goede heeft een veel krachtigere gelijkwaardigheid dan het kwaad, omdat het kwaad een vernietigende kracht is, terwijl het goede een levenskracht is. Dienovereenkomstig zal het kwaad niet overwinnen, maar het goede zal ten laatste over de hele linie zegevieren. Het zal het kwaad voor eeuwig overwinnen en het kwaad en de dood zullen niet meer bestaan. Wij worden ertoe geroepen om het kwaad door het goede te overwinnen. Daarvoor moeten we een gedrag laten zien dat in overeenstemming is met wat de Heer van ons vraagt. Door zijn wegen te volgen, kunnen we de vrede voelen die hij ons verschaft en die niemand ons kan wegemen. Wij kunnen alleen deze vrede verliezen, als wij de goddelijke wegen verlaten om naar de raadgevingen van de tegenstrever te luisteren. Daarom is het zo nodig dat wij waakzaam zijn en dat wij nooit de wet van gelijkwaardigheden vergeten.

Elke weldaad zal altijd zijn tegenwaarde van zegen hebben. Maar we moeten niet het goede doen voor de zegen die het opbrengt. Wij moeten het goede doen om de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde te verhaasten, al heel goed wetend dat de Heer, als wij ons daarmee bezighouden, zich met ons zal bezighouden. Wij moeten niet iets voor onszelf zoeken. Wij

Gezegd zijn zij die vrede brengen

GAÉTAN, een natuurlijk kind, werd ergens geboren in Emilia, een regio in Italië. De negentiende eeuw was net ten einde. Zijn moeder vond eindelijk iemand om mee te trouwen. Hij werd echter nooit erkend door zijn stiefvader.

Broers en zussen maakten het gezin compleet. Maar Gaétan voelde dat hij was als een uitgestotene, een misgeboorte. Zonder begerig te zijn naar de familie-erfenis, begreep hij dat hij er niets van zou krijgen. Dus besloot hij op zijn twintigste te emigreren. Vooral omdat het fascistische regime Italië al regeerde en zijn dictatuur oplegde. Dit politieke fanatisme paste, net als religieus fanatisme, niet bij zijn pacifistische aard. Vooral omdat deze ideeën over het algemeen vaak gepaard gingen met geweld en repressies. Hij hield te veel van de vrijheid om

zich te onderwerpen aan ideeën die hij nog een beetje vaag, maar onverenigbaar vond met veiligheid en geluk.

Een van zijn neven was hem voorgegaan op deze weg die gunstiger was voor de ontwikkeling van de menselijke persoonlijkheid. Het leven leek gemakkelijker in Frankrijk, dat gastvrije land. Aan werk geen gebrek. Zo ging Gaétan op een dag naar Lotharingen aan de Luxemburgse grens.

De steengroeve waar zijn neef werkte, huurde hem zonder problemen in. Hard werken natuurlijk. De gedolven stenen werden gebruikt om kalk te maken. Gaétan werd al snel opgemerkt door zijn ernst en zijn interesse voor het werk dat hem was toevertrouwd. Hij bevond zich dan ook snel aan de leiding van een kalkoven. Hard werken was het ook, maar wel altijd beschut tegen slecht weer.

Toen werd hij aan de Frans-Belgische grens ten noorden van Longwy tewerk gesteld in

een draad trekkerij. Werk waarvoor hij ook al zijn ernst in stelling bracht; zo was zijn aard. Maar er ontbrak beveiliging voor het personeel. Wisselende stroom zorgde voor veel verrassingen bij de arbeiders die aan de verschillende machines werkzaam waren. Totdat op een dag een onvoorzichtige arbeider water op de grond gooide en kortsluiting veroorzaakte. Kortsluiting die hem fataal werd; verschillende andere werknemers werden ook getroffen, maar minder ernstig. Ook Gaétan werd geraakt.

Als nadenkend en besluitvaardig man voelde hij zich niet langer veilig in deze fabriek. Bovendien beviel het strenge Lotharingse klimaat hem helemaal niet. Hij besloot in de richting van een streek met een milder klimaat te gaan, op zijn minst naar het centrum van Frankrijk. Zijn doel was: niet stoppen voordat hij wijngaarden zag. Na het doorkruisen van Bourgondië kwam hij aan in de regio rond Vichy en daar stopte hij.

Aan werk was er in die tijd nergens een tekort. Er ontstonden geen problemen bij het vinden van werk. Manurhin, een fabriek die wagons voor de SNCF onderhoudt, stelde hem in staat zijn energie weer te gebruiken. Dat ging goed tot het moment van de ombouw van deze fabriek tot een wapenfabriek. Onze pacifist wilde op geen enkele manier bijdragen aan een oorlogszuchtige activiteit. Zijn geweten kwam zelfs in opstand bij de gedachte indirect deel te nemen aan de slachting van zijn medemensen. Leven in vrede en in een goede verstandhouding was zijn ideaal, zijn reden om te leven.

Het grote ontwikkelingswerk in de rivier de Allier hield de lokale beroepsbevolking enkele jaren bezig. Gaétan deed ook mee. Hij was man van goede wil, hij wist zich voor alles in te zetten met de mogelijkheden die hij had en zijn sterke punten. Moedig en toegewijd schuwde hij geen enkele taak, zelfs niet in soms gevaarlijke situaties. Tijdens de

moeten God trachten te behagen, zoals onze geliefde Verlosser aan zijn Vader behaagde. Hij zocht nooit iets voor zijn eigen voordeel. De god van deze wereld wist zeer goed dat hij de macht had stenen in brood te veranderen. Daarom wilde hij hem verleiden in deze richting, nadat onze geliefde Verlosser veertig dagen had gevast en honger had. Maar Jezus wilde niets weten van deze duivelse suggestie, want hij wilde zijn macht niet gebruiken voor zichzelf. Maar toen het ging om een menigte die honger had, gebruikte hij zijn macht wel in haar voordeel. Voor zichzelf verliet hij zich volledig op zijn Vader. Wat een trouw en wat een nederigheid!

Wat een nederigheid ook van de Allerhoogste in te stemmen met het feit dat Zijn Zoon, de Verlosser van de wereld, in een stal het daglicht zag! Hij die dus kwam om de mensheid te redden, om met zijn leven het losgeld voor iedereen te betalen, vond te midden van de verloren en veroordeelde mensheid geen plaats in een of andere herberg. Het is in een stal dat men hem onthaalde. Wat een welwillendheid, wat een goedheid, wat een toegeeflijkheid van de kant van de Almachtige! Hij liet de zaken zo geschieden en zei niets.

Onze geliefde Verlosser bracht vrede. Hij wordt de Vredevorst genoemd. Wij zijn de begunstigen van deze vrede, die voor ons kostbaarder is dan wat dan ook in de wereld. Inderdaad, elke keer dat wij beladen en belast zijn, komen wij bij de Heer, wij storten bij hem ons hart uit, wij vertellen hem ons verdriet, wij bekenen hem onze tekortkomingen en wij vragen hem zijn vergiffenis en zijn hulp. Hij laat ons zijn vrede voelen door het gewicht weg te nemen dat ons benauwt. Als wij bedroefd zijn, troost hij ons. Hij verwijt ons niet onze tekortkomingen en onze zonden, hij dekt ons met zijn genade. Aan het beladen en belaste hart dat bij de Heer komt, wordt de genade gegeven en de vrede kan over hem neerdalen.

We moeten vanzelfsprekend bij de Heer komen met een oprecht berouwvol hart. Als we niet in de vereiste gemoedstoestand verkeren, kunnen we, zoals David, aan de Eeuwige vragen: "Schep in mij een goed gezind hart." Want dat is het voornaamste! Voor wie vol verdriet en ontredde is, hoe zacht is voor zijn hart dan dat woord van de Heer: "Kom tot mij, u allen die beladen en belast bent, ik zal rust aan uw zielen geven!"

Het proces van het werk van vergeving en verlossing van onze geliefde Verlosser werd al symbolisch getoond in de riten van het Joodse volk. Toen een arme van het volk van Israël gezondigd had, bracht hij een eenvoudige zangvogel als offer, en dat was voldoende. Het was echt weinig, maar dat hing af van zijn mogelijkheden. Daarentegen was er voor een priester die gezondigd had, een stier nodig om de tegenwaarde te verwezenlijken. Dat toonde goed aan hoe de Allerhoogste over die zaken denkt.

Alles staat steeds in verhouding tot de mogelijkheden en de verantwoordelijkheden van iedereen, want gelijkwaardigheid is volgens de goddelijke wegen steeds precies in overeenstemming daarmee. Zo moet het zondebesef steeds in overeenstemming zijn met de schuld. Men kan dan de heerlijke, zo weldoende vrede voelen, die tot ons komt, als we de goddelijke vergiffenis voelen in een hart dat zijn fout oprecht betreurt. Men voelt zich opnieuw zeker, vol van vreugde en geestdrift. Dat gold ook voor David; hij kon zeggen in een vervoering van vreugde en geluk, omdat hij op dat moment gemeenschap voelde met de Allerhoogste: "Als ik loop in de vallei van de schaduw en de dood, vrees ik geen enkel kwaad. Uw stok en uw herdersstaf stellen mij gerust." Hij zei ook: "De Here laat mij als de adelaar verjongen, Hij verzadigt mijn ziel met Zijn weldaden."

Nu wij het goddelijke plan kennen, helpt dat ons goed om de handelwijze van de Allerhoogste te begrijpen. Als wij ons er rekenschap van geven dat de aarde een proefstation is, dat de mensen, die kinderen van God hadden moeten zijn, als zondaars ter wereld zijn gekomen, wegens de zondeval van hun eerste voorouders, begrijpen we veel beter het werk van Christus en het herstel van alle dingen. Dit is als schellen die ons van de ogen vallen, en wij kunnen ons met een wonderbaarlijk begrip voegen in het hele proces van het goddelijke plan. Alles wordt duidelijk, verlicht, wonderbaarlijk nauwkeurig en helder.

Alles werd duidelijk op een symbolische manier door het volk van Israël getoond. Maar het was slechts een symbool. De praktische realisatie van het heil begon met de komst van onze geliefde Verlosser op aarde. Hij kwam om zijn leven als losgeld te geven voor de mensheid en om de oproep van de kleine kudde te doen weerklinken. Tweeduizend jaar waren nodig om ze te kiezen en er de leden van te vormen, maar ze zijn dan ook allemaal met zorg uitgekozen. Zij zijn gewassen, gekleed, opgevoed, gepolijst en doorzichtig gemaakt als de kostbaarste juwelen.

En te bedenken dat wij van deze juwelen deel kunnen uitmaken als wij willen! Het komt er daarvoor vanzelfsprekend op aan in ons ijverig de gevoelens te koesteren die in onze geliefde Verlosser waren, en met de laatste energie alles aan de kant te zetten wat geen deel uitmaakt van het Koninkrijk van God. We moeten een volledige zuivering van ons hart verwezenlijken en een geest van toewijding die tot het offer leidt. Tijdens onze hele scholing tot discipel worden we blootgesteld aan veel moeilijkheden, wij ondervinden veel mislukkingen en zwakheden. Maar wij hebben de hulp van onze geliefde Heiland, en de vrede die hij voor ons maakte door zijn bloed aan het kruis. Deze vrede, zoals ik zei, kan niemand ons afnemen, maar wij kunnen ze verliezen als wij fouten begaan die oorlog binnen in ons voeren en om ons heen. Als wij de vrede van de Heer in onze ziel willen bewaren, moeten we geen dingen tegen de wet doen. Overigens als wij verzwakken, hebben we het bloed van Christus dat ons dekt maar daarvoor moeten we onze zwakheid betreuren en ons herpakken door de uitgestoken hand van onze trouwe en wonderbaarlijke Herder aan te nemen.

Wat een onuitsprekelijke vreugde voelen wij bij de gedachte dat de mensen die opgejaagd en ruw mishandeld zijn door de tegenstrever, op hun beurt de vrede van het Koninkrijk van God zullen kunnen voelen! En hoe groot is ons geluk aan het bespoedigen van deze zegenrijke dag te mogen meewerken! Dat zal vanzelfsprekend een complete verandering brengen op alle gebieden en in alle opzichten. Er zullen veel egoïstische gewoonten zijn die verlaten zullen moeten worden, aangezien alles wat slecht is, zal moeten verdwijnen. Er zullen ook veel nieuwe gewoonten zijn, die aangenomen zullen moeten worden, gewoontes van altruïsme en liefde voor onze naaste. Het zal er niet meer op neerkomen de naaste uit te buiten, noch de dieren. Maar wat een zegen zal er ook uit voortvloeien: "De woestijn zal als de roos bloeien", er zullen geen slechte weersomstandigheden meer zijn, geen verwoede arbeid om de aarde te bebouwen. Men zal grote bomen planten, en de humus van de gevallen bladeren zal de mest zijn die de aarde zal bemesten. Dus geen slechte geuren meer, geen mestputten, geen stinkende stallen en ongezonde mesthopen voor de huizen. Het zal het paradijs zijn in heel zijn schoonheid, en de aarde zal de gezegende voetenbank van de Allerhoogste zijn.

Dat is niet alles: de gevolgen van het offer van onze geliefde Verlosser, van zijn werk van vrede en liefde, zullen tot in de graven doordringen. Degenen die ge-

storven zijn zullen de stem van de Mensenzoon horen tot in het diepst van hun graven, zij zullen eruit komen en zullen op de aarde van de levenden terugkomen. Wat een onuitsprekelijke momenten tijdens het grote weerzien in de vrede van de belofte, in de Hof van Eden, verloren in Adam en teruggevonden in Christus!

Deze vooruitzichten vervoeren ons van geluk. En hoe zeer voelen we ons geëerd met onze geliefde Verlosser te mogen meewerken aan dat onuitsprekelijke werk van redding, van opstanding en van herstel! Wij willen daar het beste van onszelf voor inzetten en geen minuut verliezen aan onnuttige dingen maar al onze krachten en al onze tijd gebruiken voor de volbrenging van dat mooie en sublieme programma, waarvan het eindresultaat de complete realisatie zal zijn van wat de engelen tijdens de geboorte van onze geliefde Verlosser zongen: "Ere zij God, in den hoogste, en vrede op aarde voor de mensen van goede wil."

Hij bracht de storm tot zwijgen. De golven gingen liggen. Ps. 107:29

De krant *Tribune de Genève* van 18-19 juni 2022 publiceerde onder de kop "Sciences" een artikel van Pascal Gavillet over orkanen, dat niet erg geruststellend is over de toekomst. We reproduceren het volledig:

Orkaanscenario van categorie 6 wordt duidelijker

Tot dan toe waren er van orkanen slechts vijf categorieën. Dat kan veranderen en wetenschappers bereiden zich erop voor.

Het seizoen van cyclonen is op 1 juni van start gegaan. Het duurt tot 30 november. En voor het 7^e jaar op rij zal het erger zijn dan het vorige, vanwege het effect van de opwarming van de aarde. In de afgelopen zeven jaar was de intensivering van orkanen het meest opvallend. Wat dat betreft is 2020 zelfs een recordjaar geweest. Dat record zou binnenkort gebroken kunnen worden. De afgelopen maanden proberen wetenschappers en meteorologen met simulaties op het ergste te anticiperen.

Maar laten we eerst kort de oorsprong van cyclonen of orkanen in herinnering brengen, de tweede is een tropische versie van de eerste. Hun namen verschillen afhankelijk van de plek op de wereld waar ze voorkomen. Volgens de terminologie gebruikt door de Wereld Meteorologische Organisatie, spreken we van tyfoons in Oost-Azië, orkanen in de Noord-Atlantische Oceaan en cyclonen in alle andere oceaanbekkens. Ze worden min of meer vergelijkbaar met die van een warme motor gevormd. Allereerst zijn het onweerswolken die draaien en gepaard gaan met zeer sterke winden. Deze geven warmte af als gevolg van de condensatie van waterdamp die zich op die hoogte bevindt. Dit is de reden waarom ze worden geïdentificeerd als stormen met "hete kernen". De gevaren die daaruit voortkomen, zijn de stortregens die ze produceren en de sterke winden die gepaard gaan met deze neerslag. Elk jaar eisen orkanen en cyclonen duizenden levens.

Onomkeerbare schade

Al naar gelang de sterkte van de winden wordt een schaal van 1 tot 5 gebruikt om orkanen te categoriseren. Op deze zogenaamde Saffir-Simpson-schaal, genoemd naar de twee ingenieurs die deze in 1969 ontwikkelden, leidt categorie 5 tot winden met een snelheid van meer dan 251 km/h en een stormvloed die meer dan 5,50 meter hoog is. Ze richten verschrikkelijke en onomkeerbare schade aan. Ze kunnen de daken van de huizen rukken, en deze tot kleine stukjes reduceren. Enorme overstromingen zijn het gevolg, het grootste deel van de infrastructuur van de kust wordt verwoest. Gebrek aan drinkwater en elektriciteit richten vervolgens ver-

bouw van belangrijke dijken bedoeld om de rivier in de bedding te laten stromen, zoals was aangewezen voor de realisatie van een meer, waardoor de stad nu zo bekend is geworden, kostte een zeer ernstig ongeluk hem bijna zijn leven.

De trillingen van een graafmachine op de top van het terrein maakten, dat land, grind en zand plotseling instortten. Gaétan werd direct onder deze berg bedolven en met geweld in het modderige en olieachtige water van de rivier gegooid. Hij dankte zijn redding alleen aan de aanwezigheid van zijn hoed, die zijn positie toonde. Die hoed, weggeblazen door de verplaatsing van lucht, viel ongeveer op de juiste plek om de aanwezigheid van de eigenaar aan te geven. Hij werd zo op het goede moment gered, waardoor lang zoeken, wat zijn veiligheid in gevaar zou hebben gebracht, werd vermeden. Dit laat zien dat een heel klein detail voor een gelukkige afloop kan zorgen. Maar de gevolgen van dit on-

geval strekten zich uit over meerdere jaren, zo hevig was de schok.

Gaétan had in zijn leven al vele malen de gelegenheid gehad om de hand van de Voorzienigheid te ervaren. Deze keer was het zo'n overduidelijke en uitzonderlijke manifestatie van bescherming, dat hij niet anders kon denken dan dat iemand echt over zijn lot waakte. Een gevoel van dankbaarheid voor dit teken van goddelijke zorg, drong zich sterk aan hem op.

Een gezondere activiteit op het platteland stelde hem vervolgens in staat om geleidelijk aan te herstellen. Dat werk herinnerde hem ook aan de jaren van zijn jeugd in zijn familiekring. Zijn moeder zorgde voor een boerderij met alles wat daarbij komt kijken. In zijn jeugd hielp Gaétan bij het boerenwerk. Deze landbouwkundige activiteiten waren hem dan ook niet vreemd. Hij deed zijn best om de eigenaar van het bedrijf tevreden te stellen.

In zijn geboorteland Italië was Gaétan bevriend geraakt met Oliva. Hij was trouw gebleven in zijn gevoelens, en toen zijn situatie hem toeliet een gezin te stichten, keerde hij terug naar zijn geboortedorp om te trouwen. Maar de gulle en warme sfeer die hij in Frankrijk had geproefd, bleef hem onweerstaanbaar aantrekken en hij vestigde zich in zijn geadopteerde land. Vooral omdat de politieke situatie in Italië sinds zijn vertrek helemaal niet was verbeterd. Onder de hemel van Frankrijk was hij in staat om op te bloeien en gelukkige dagen te beleven. Drie kinderen maakten het huisgezin compleet.

Een evangelist die ijverde voor de zaak van het Koninkrijk van God kwam hem vertellen over zijn hoopvolle verwachtingen. Hij bezocht elk huis om mensen van goede wil te informeren over de bedoelingen van de grote God van het universum. Zijn eenvoudige en bescheiden presentatie, zijn taal doordrenkt

van een diepe overtuiging, vond een gunstige weerklank in Gaétan's hart. Hij hield van gerechtigheid en rechtvaardigheid. Net zoals hij van vrede en broederschap hield. Hij had zich altijd wijselijk verre gehouden van politiek en religie. Maar een goede God, die geen straf of dwang gebruikte, iedereen in zijn eigen geaardheid respecteerde, dat kwam perfect overeen met zijn innige en diepste aspiraties. Vooral de taal vol charme en welsprekendheid van de hele schepping vervulde hem met bewondering. Deze God van het universum, noch fanatiek, noch religieus, die de mens in zijn vrijheden en genade accepteerde, vulde de leegte van zijn ziel in een onbewuste zoektocht naar waarheid.

De verschillende bezoeken die volgden, evenals de literatuur die hij kreeg, gaven hem de zekerheid dat hij nu op vaste grond was gekomen. Hij zette zich er zonder angst of vrees voor in. Hij was er niet de man naar,

woestingen aan bij de getroffen bevolking. Een van de grootste orkanen in de geschiedenis, "Katrina" in 2005, was ook een van de dodelijkste, die New Orleans trof. Het was ook een van de duurste, omdat de schade werd geschat op 108 miljard dollar.

Een muur van wind

Maar dat is allemaal verleden tijd. Want in de toekomst zal het erger zijn. Zo erg zelfs, dat wetenschappers zich voorbereiden op de dreigende mogelijkheid van een orkaan van categorie 6 die de Verenigde Staten dan weer zou kunnen treffen. Categorie 6, dat is erger dan de grootste categorie!

Je moet je winden voorstellen die (bijvoorbeeld) met een snelheid van meer dan 300 km/u waaien. Golven van zes meter hoog of meer. Volgens de Internationale Universiteit in Florida zijn deze voorspellingen vrij realistisch. En het zou zelfs al eerder zijn gebeurd. Dus orkanen "Dorian" in 2019, "Irma" in 2017 en super-tyfoon "Haiyan" in 2013: ze genereerden allemaal winden met een snelheid van meer dan 290 km/u. En dus per definitie onderdeel uitmaken van categorie 5, die van categorie 6 hebben geen officieel karakter. Behalve dat het nu mogelijk is om te overwegen een nieuwe categorie boven deze limiet te kunnen creëren.

In een poging om de schade van zo'n monster voor te stellen, wees de National Science Foundation een budget van 12,8 miljoen dollar toe aan wetenschappers om een experimentele hangar te bouwen. Er komen twaalf gigantische ventilatoren in die een muur van wind creëren met een snelheid van 252 km/u. Voor deze simulator zullen houten huizen en bomen worden gebouwd om hun weerstand tegen de wind te testen. In de praktijk zal de hangar pas in 2026 klaar zijn. Dat klinkt als een lange tijd. Omdat de inflatie van extreme weersomstandigheden, vooral veroorzaakt door het feit dat orkanen warmere wateren oversteken dan voorheen, vanwege de constante stijging van temperaturen in verband met de uitstoot van broeikasgassen veroorzaakt door menselijke activiteiten, niet tot staan gebracht kan worden. Het doel van het experiment is om ook meer resistente materialen te vinden voor toekomstige huizen of wegen, en om de distributienetwerken van elektriciteit en drinkwater te verbeteren.

Deze zinnen geven ons de indruk dat de natuur boos is en dat ze zo haar opstandigheid uitdrukt voor alle plunderingen die we haar aandoen: door vervuiling, ontbossing, schade veroorzaakt door onze industrie en door alle menselijke activiteiten. Laten we deze boodschap begrijpen, anders zal het waarschijnlijk in intensiteit toenemen, zoals dit artikel laat zien!

De aanblik van een orkaan is angstaanjagend. Tegen de razende elementen valt niets te beginnen. De mens is, ondanks al zijn technologie en kennis, machteloos en moet de storm doorstaan tot deze ophoudt. Deze constatering zou ons ertoe moeten brengen onszelf vragen te stellen. Onderzoekers proberen deze hevige stormen te simuleren om materialen en bouwtechnieken te vinden waarmee hun huizen en andere gebouwen orkanen kunnen doorstaan. Maar dit komt neer op het behandelen van de effecten, niet op de oorzaken. Wat men zich moet afvragen en onderzoeken, is waardoor deze gewelddadige weersomstandigheden veroorzaakt worden.

Er is een zekere onvermijdelijkheid in het menselijk redeneren die ons doet geloven dat het nu eenmaal zo is, dat we er niets aan kunnen doen, dat we moeten proberen onszelf zo goed mogelijk te beschermen tegen het ongeluk. Terwijl we terug in onszelf moeten gaan en onszelf moeten afvragen of we niet voor een deel verantwoordelijk zijn voor alles wat ons overkomt. En als iemand echt in God gelooft, zou het goed zijn om jezelf voor Hem te verootmoedigen en om genade te vragen. Men kon dan de boodschap begrijpen die

onmiddellijk na de zondeval aan Adam werd gegeven, dat de aarde vanwege hem vervloekt zou worden.

Het zou dan ook mogelijk zijn om de uitnodiging van de Heer aan alle bereidwillige harten op te merken om hen aan te sporen om mee te werken aan het herstel van alle dingen. Herstellen wat beschadigd is. Daartoe worden we geroepen. Dit herstel moet beginnen bij de mens zelf, die moet leren zijn naaste lief te hebben en niet langer zijn egoïsme te bevredigen. Het is niet langer voldoende om alleen na te denken over het doel dat men nastreeft, maar ook over de middelen om het te bereiken en deze moeten in overeenstemming zijn met de universele wet van altruïsme die vereist dat men bestaat voor het welzijn van de medemens. Alles wat we doen, zeggen of denken moet deze onveranderlijke regel in acht nemen.

Als we ons aan deze discipline onderwerpen, zal alles voor ons en om ons heen veranderen. We zullen automatisch in contact komen met de waarheid die door onze dierbare Heiland is gebracht en deze waarheid zal ons bevrijden van onszelf en van de invloed van Gods tegenstander: de Satan, die alle mensen kwelt.

Onze geliefde Heiland kalmeerde de storm op het meer, waar hij met zijn discipelen voer. Lucas 8: 22-25. Hij wil ook de storm kalmeren die soms in ons hart woedt en zal ons ook helpen bij de grote taak om alles op aarde te herstellen om terug te keren naar de oorspronkelijke perfectie.

Er is nog een lange weg te gaan tot de volledige bevrijding van ons ontaarde karakter en de invloed van de tegenstander. We zijn toch echter verzekerd van de overwinning van het goede op het kwade, ervan verzekerd dat op een dag het goede als soevereine meester op aarde zal regeren, zoals al het geval is in het hele universum. Laten we daarom onze inspanningen voegen bij die van alle gelovigen die ons zijn voorgedaan en die aan Gods werk hebben meegewerkt en zo een voorbeeld van geloof en moed zijn geworden. Het Koninkrijk van God komt op de aarde. Er is nog tijd om samen te werken. Laten we deze kans en eer niet missen die ons voor eeuwig tot kinderen van God zal maken.

Onverzadigbare nieuwsgierigheid

Is nieuwsgierigheid een goede eigenschap of een gebrek? Dit is een vraag die het artikel dat we hier weergeven, overgenomen uit het Belgische tijdschrift *En Marche*, probeert te verhelderen.

Nieuwsgierigheid, een eigenschap om in ere te houden

Er wordt vaak gezegd dat nieuwsgierigheid een lelijk gebrek is. Zou het echter juist niet een tegengif zijn voor het in zichzelf gekeerd zijn en voor de onverschilligheid die onze samenleving ondermijnen?

Reizen heeft dat magische, dat ons een frisse blik op de wereld laat werpen. De kleuren, geuren, architectuur, landschappen, tradities en culturen van de landen die we ontdekken, bieden ons bij ons bezoek zoveel mogelijkheden om te leren en ons te verwonderen. En als we in onze dagelijkse routine eens dezelfde blik van een nieuwsgierig kind zouden hebben die exotische bestemmingen in ons opwekt?

Sébastien de Foz geeft lezingen, maakt langeafstandswandelingen en ging de uitdaging aan in 2019. Na pelgrimstochten naar Rome, Santiago en Jeruzalem vertrok de Brusselaar om slag te leveren in de straten van zijn eigen stad. "Wat is avontuur, als dat niet is om met een frisse blik de ruimte waar we wonen te omvatten, een indruk om met meer intensiteit het huidige moment te beleven en bereid te zijn om verrast te worden door wat zich aan ons voordoet?" vraagt de

wandelaar zich af aan het begin van deze onconventionele reis op twee passen van zijn eigen huis.

Op de eerste ochtend, na een nacht doorgebracht onder de sterren in het Zoniënwood, maakt hij kennis met een oude Joodse vrouw. Op een bankje in de schaduw van eeuwenoude beukenbomen vertelt de wandelaarster hem, hoe ze haar jeugd doorbracht, ondergedoken bij een christelijke familie in de Ardennen, terwijl haar grootvader werd gedepoteerd. Een maand lang verbodde de reiziger zichzelf om naar huis te gaan of bij een vriend aan te bellen. Hij vindt asiel in kerken binnen de verschillende religieuze gemeenschappen die de stad bevolken, wordt opgevangen door voorbijgangers die hij op straat tegenkomt, waaronder een directeur van de voetbalclub Anderlecht, wordt uitgenodigd door een hedendaags dansgezelschap om in hun repetitieruimte te slapen... Andere nachten belandt hij in een kraakpand of een opvanghuis, in gezelschap van degenen voor wie zwerven geen keuze is, maar een noodzaak.

Op een hoogtepunt in deze kortstondige ontmoetingen worden verhalen uitgewisseld, wordt een intimiteit geweven tussen vreemden die, op dat moment waarlijk geen maskers hoeven te dragen of fysieke afstand hoeven te bewaren. "Automatismen afleggen, zichzelf dwingen om de blik te veranderen, zijn allemaal manieren om over de breuken veroorzaakt door de afwezigheid het ontmoeten van elkaar, heen te komen", schrijft de wandelaar. (...) Al wandelend tilt dit uit de vaste koers gaan, een hoekje van de sluier op van de anonimiteit, het verlies van binding en de onverschilligheid die de stad bij mij oproept".

Om samen te leven, moeten we nieuwsgierig leven

"Ik ben blijven staan uit nieuwsgierigheid", zegt Florence Aubenas, een beroemde journaliste van "Le Monde", die enkele weken op een rotonde in Aquitaine doorbracht om het verhaal te vertellen van de mobilisatie van de gele hesjes in 2018. In een recent essay brengt de filosoof Jean-Pierre Martin hulde aan de volgende illustere nieuwsgierige mensen: Nellie Bly, een pionier van de onderzoeksjournalistiek die zich in 1887 liet opsluiten in een gesticht om te getuigen over het leven van de patiënten daar, Jack London, de zwervende auteur die met de arme arbeiders van Londen samenleefde om "Le peuple de l'abime" (de mensen aan de rand van de afgrond) te beschrijven...

De term nieuwsgierigheid heeft zijn ethymologische oorsprong in de uitdrukking "kuren", zorg behoeven. Meer dan een karaktertrek ziet de essayist er een verhouding tot de wereld in, een manier van leven et aandacht voor zijn omgeving en zijn tijdgenoten. "Dezelfde mensen die verrereizen gaan maken, zien niet het avontuur op de hoek van de straat. Men stelt zich gerust door samen te klonteren met mensen van dezelfde sociale gelijkheid. De manieren van leven zijn vreselijk geïsoleerd van elkaar. We negeren elkaar. Er is een bruutheid in dit gebrek aan belangstelling voor anderen, voor dat gevoel van "we zijn onder elkaar", dat aan het gebod van "samenleven" de schijn geeft van een bedrieglijke leus."

Oude mythologische verhalen hebben nieuwsgierige mensen een zeer slechte naam bezorgd. Als Pandora de door Zeus toevertrouwde pot niet had geopend, zouden ziekte en ouderdom nooit als straf over de mensen zijn gekomen. Als Icarus zich niet zo aangetrokken had gevoeld tot de zon, zou hij zijn vleugels nauwelijks hebben verbrand. In het synoniemenwoordenboek wordt nieuwsgierigheid geassocieerd met zowel interesse, belangstelling, als met indiscretie, onbescheidenheid. Ongezone nieuwsgierigheid is een realiteit, tegenwoordig soms gevoeld door de sociale netwerken en de continu op TV bekeken nieuwskanalen, constateert de filosoof. "Zou Plinius de Oudere zo graag persoonlijk getuige zijn geweest van de uitbarsting van de Vesuvius, zelfs als dat betekende dat hij zijn leven zou verliezen, als hij de beelden live op het nieuws op TV had kunnen zien?" Maar deze vorm van voyeurisme moet niet

die zich liet meeslepen of verleiden door een of andere langsvliegende leer. In zijn leven had hij alle gelegenheid gehad om de dingen te onderzoeken en systematisch af te wijken van alles wat hem niet gunstig leek. Maar deze keer gaf zijn ontwaakte bewustzijn, om de valkuilen van het leven te vermijden, hem zonder enig voorbehoud het groene licht.

Hij associeerde zich van ganser harte met de pas ontstane goddelijke familie in deze regio. De Gids van het Rijk der Gerechtigheid bestond toen nog niet. Alleen het *Dagblad voor Allen* was de basisinstructie voor de ontwikkeling van spiritualiteit. In populaire en toegankelijke taal verklaarden deze geschriften zonder raadselen het mysterie van de val in Eden, de zonde en verlossing in Jezus Christus. Gaétan werd niet geremd door zijn summere intellectuele opleiding. Hij begreep gemakkelijk dat Gods Werk in de eerste plaats een werk van het hart was. Er bestond een aanstekelijke vurigheid en

enthousiasme binnen de kleine gemeente van de familie van het geloof. En evenzo een warme en belangeloze genegenheid. Dit was precies wat paste bij onze banneling die zich perfect geïntroduceerd voelde in een weldadige en heilzame sfeer. Hij zwom in geluk.

Oliva vergezelde hem wel in deze periode van het beginnen aan deze nieuwe weg. Maar het programma van afstand doen, van breken met de wereld, haar tradities en egoïstische gewoonten dwongen haar een stap terug te doen. Zelfs verzette ze zich na een periode van opstand tegen de impulsen van hem die zich toch een goede vader en een goede echtgenoot toonde. Omdat ze beroofd was van het licht van de genade, worden de eenvoudigste en meest rechtvaardige dingen niet langer op een gezonde manier gezien. Zo is het waar, dat de Satan de ogen van de ongehoorzamen heeft verblind, zodat zij de pracht van het evangelie niet zien schijnen.

Gaétan volhardde moedig op dit pad van hoge adeloom. Zijn ijverige inspanningen in het licht van tegenspoed stelden hem in staat zich te onderscheiden door zijn waardigheid, zijn gedrag, zijn correctheid en zijn trouw aan de onderwezen principes. Hij dwong natuurlijk respect af, omdat hij zelf de grote Wet van genade en goedheid respecteerde. En bijgevolg respecteerde hij ook zijn medemens. Hij werd een zeer gewaardeerd lid van de goddelijke familie in de regio.

De jaren hebben zijn hoop niet bezoedeld, zijn vertrouwen in de gelukkige vooruitzichten voor de toekomst die in Jezus Christus, de Vader van de eeuwige redding, worden geboden. Het stralende visioen van de aarde hersteld in haar paradijselijke staat en van de mens hersteld in zijn waardigheid was een beslissend licht om zijn leven te verlichten. Het was ook de hefboom, de springplank van zijn streven naar een leven volgens de wet van het altruïsme. Dit stelde hem in staat

om de verschillende moeilijkere fases van het bestaan net als de goddelijke opvoeding gemakkelijk door te komen.

Na 73 jaar samen was Oliva ingeslapen. Een bijzonder moeilijk moment dat door de zekerheid van de wederopstanding merkbaar verzacht werd. De zending van Christus de Verlosser zorgt voor de terugkeer van alle overledenen. Zijn verlossende opdracht, ten koste van zijn lijden, van zijn lijdensweg, voltooid aan het kruis van schande, kan geen andere gelijkwaardigheid hebben ten gunste van de begunstigden van zijn nobele offer. Gaétan omringd door de genegenheid van zijn gezin, volledig overtuigd van de goddelijke gezindheid, blijft altijd een vredelievende man. Kalm en stil straalt hij rondom hem vrede uit. Zijn optimisme en serene vreugde zorgen ervoor, dat iedereen om hem heen hem waardeert. Hij kan de heerlijkheid van God zingen voor de ontroerende manifestaties van Zijn weldaden jegens hem.

worden verward met de "goede" nieuwsgierigheid die moet worden aangemoedigd, zegt Jean-Pierre Martin daarop. Zelfs in een tijd waarin Covid onze sociale relaties in een bubbel heeft opgesloten, kan deze goede nieuwsgierigheid op vele manieren worden gecultiveerd. Deze nieuwsgierigheid wantrouwt tijdgeest, mode en critici die aanbevelen wat we moeten zien, lezen of horen. Deze probeert te begrijpen in plaats van te oordelen en schuwt de argumenten van autoriteiten, zelfverkleerde experts, overdonderende overtuigingen en kant-en-klare meningen. Deze nodigt ons uit om te ontdekken, te leren, onze horizon te verbreden zonder vooroordelen. En om figuurlijk met een frisse blik naar de gebaande paden te kijken.

Genesis, het eerste boek van de Bijbel, vertelt ons dat God toen Hij het eerste mensenpaar, Adam en Eva, schiep, hen in de Hof van Eden plaatste, een paradijs waar ze alles in overvloed hadden wat ze maar konden verlangen: gevarieerd fruit, het ene nog lekkerder dan het andere; het gezelschap van dieren die niet voor hen wegvluchtten maar hun gezelschap zochten en waarvan zij vriend en beschermer moesten zijn; het melodieuze gezang van vogels; bloemen met kleuren en geuren in oneindige variëteit; landschappen van een schoonheid die we ons nauwelijks kunnen voorstellen; een ideale temperatuur. Ze waren volmaakt geschapen, in schoonheid en gestalte; ze hadden geen gebreken, noch fysiek noch mentaal. Naast al deze zegeningen genoten Adam en Eva de gemeenschap met God. Ze konden nauw en permanent contact hebben met de Eeuwige.

Het programma dat hun werd voorgelegd, was de eeuwigheid, waarin zij hun Schepper, de Heer, boven alles moesten leren kennen en liefhebben en Zijn oneindig goede karakter, Zijn ondoordringelijke liefde leren doorzien. Ze moesten leren zich aan Hem te hechten, net zoals Hij Zich aan hen had gehecht, voordat ze werden geschapen. Want dat de Eeuwige de mens schiep en hem uitnodigde om zich te vermenigvuldigen en de aarde te vullen met kinderen van God, was om, naast de hemelse schepselen, een hoeveelheid wezens te hebben waarop Hij Zijn oneindige liefde wilde laten rusten.

Het eerste mensenpaar had, zo hebben we begrepen, alles tot zijn beschikking. Er ontbrak maar één ding, dat echter van het grootste belang was: hij moest zijn karakter ontwikkelen. Want ook al waren Adam en Eva in alle opzichten volmaakt geschapen, zij waren niet-temin geestelijk maagden. Hun mentale register was te vergelijken met een lege blanco papier waarop je nog alles kunt schrijven wat je wilt. Het was dus aan hen om gevoelens te vormen uit wat hen omringde. De eerste indruk die bij hen had kunnen opkomen was dankbaarheid. In de aanwezigheid van alle zegeningen, alle pracht en praal waarvan zij profiteerden, hadden zij kunnen en moeten voelen dat de Heer goed is, oneindig goed, dat Hij hun welzijn wilde. Dit gevoel zou hun onmiddellijk een gevoel van veiligheid en welzijn hebben gegeven. Het zou hen verbonden hebben met hun Weldoener die ze zouden hebben leren liefhebben.

Om hem te helpen een goddelijk karakter te vormen, had de Eeuwige de mens één gebod gegeven: "U mag van alle bomen van de hof eten; maar gij zult niet eten van de boom der kennis van goed en kwaad, want op de dag dat gij ervan zult eten, zult gij sterven." Gen. 2: 16, 17. Gehoorzaamheid aan dit gebod moest één van de fundamenten zijn van het karakter, dat ze moesten ontwikkelen. Helaas gebruikte de tegenstander dit gebod om Eva te beproeven en Adam te verleiden. Zoals de apostel Paulus uitlegt: "Het gebod dat tot het leven leidt, bleek voor mij tot de dood te leiden."

Rom. 7: 10. De tegenstander, de Satan, verleide daarom Eva die, laten we dat niet vergeten, alles in overvloed had; ze had verder niets nodig. Ze had deze verleiding dus heel gemakkelijk kunnen weerstaan, maar ze was nieuwsgierig om te weten of dat wat de tegenstander haar door middel van de slang voorstelde, wáár was en of de Heer iets voor hen verborgen hield, zoals de scène die zich voor haar ontvouwde, leek te laten zien. Want de slang at toch de vrucht van de boom die ze van de Eeuwige niet mochten aanraken, en toch stierf hij niet. Eva beging dus de zonde en Adam, die zijn vrouw niet in de steek wilde laten, volgde haar in die ongehoorzaamheid. De tegenstander had onze eerste voorouders beloofd dat ze als goden zouden worden die goed en kwaad kenden, als ze deze vrucht zouden opeten. In feite realiseerden ze zich, als enige openbaring, dat ze naakt waren. Toen de zonde was begaan, werden zij van de Heer afgescheiden.

Een van de factoren voor deze ongehoorzaamheid was nieuwsgierigheid, het verlangen om te weten. Omdat we allemaal geboren zondaars zijn, zijn we ook onderhevig aan nieuwsgierigheid, wat een van de talrijke kanten van zonde is. Een waar kind van God is daarentegen niet nieuwsgierig. Hij leeft in een volledige afhankelijkheid van zijn Vader, de Eeuwige, wiens heilige geest hij voortdurend ontvangt. Deze geest handhaaft hem in de vrede van God die alle verstand te boven gaat en zijn hart en gedachten in Jezus Christus bewaart. Hij vertrouwt op zijn Vader die in al zijn behoeften voorziet. Hij wandelt daarom door zijn geloof, bewust en vol vertrouwen dat alles wat hij moet kennen en weten, hem via openbaring door middel van de geest van God zal worden meegedeeld.

We kunnen daarom niet zeggen dat nieuwsgierigheid een tegengif is, als we ons terug trekken in onszelf, voor zover het niet een gezindheid van geest is die ons naar de naaste leidt. Het vertegenwoordigt integendeel de zoektocht naar persoonlijke bevrediging, een verlangen om te weten. De vraag is, wat we doen met wat we leren; en anderzijds: houdt de nieuwsgierigheid op als deze eenmaal is bevredigd? Meestal wordt wat we door nieuwsgierigheid te weten komen, misbruikt. Ofwel, we geven het aan anderen door, vaak met het doel om meer informatie te ontvangen; of het voedt ons oordeel, een oordeel dat we niet zouden hebben gehad als we niet hadden geprobeerd het te weten te komen.

Hoe dan ook, er is één belangrijk ding om te weten en dat is, dat onze nieuwsgierigheid nooit wordt bevredigd door de geest van God, maar door de geest van de tegenstander die ons dwingt nieuwsgierig te zijn en ons doet bezwijken voor allerlei verleidingen om deze nieuwsgierigheid te bevredigen. Aan de andere kant houdt nieuwsgierigheid niet op als ze eenmaal bevredigd is. Integendeel, het bevredigen van ons verlangen om te weten verhoogt dit verlangen en geeft ons altijd een gevoel van ontevredenheid, dat alleen kan verdwijnen door de invloed van Gods geest.

Laten we ons dus niet laten overhalen door allerlei lusten en verlangens die alleen maar bijdragen aan het bevredigen van het vlees ten koste van de geest. Laten we ware kinderen van God zijn die zich door Zijn geest laten leiden en die Gods beloften kunnen beërven.

De leeuw van Androcles

In een tekst van de hand van Dr. Fernand Méry, wiens interesse voor dieren bekend is, lezen we het ongeloofwaardige verhaal van een slaaf die het vertrouwen van een leeuw won.

In de tijd dat het Romeinse Rijk zich uitstrekte tot voorbij de zeeën, was een proconsul die over Afrika regeerde, berucht geworden door zijn wreedheid bij het straffen van zijn slaven. Een van hen, Androcles, was vooral het voorwerp van zijn mishandelingen. Toen hij weer eens veroordeeld werd voor een vergeeflijke fout om tot bloedens toe gegeseld te worden, besloot hij te vluchten. Nadat hij erin geslaagd was om, door zich te verbergen, de poorten van de stad te passeren, liep hij de hele dag rechtdoor in de woestijn; daarna zocht hij beschutting om de nacht door te brengen. Zodra hij zich op de bodem van een grot had uitgestrekt, verscheen er een enorme leeuw, brullend en slepend met zijn poot. De slaaf keek hem verbijsterd van angst aan.

De leeuw keek op zijn beurt naar de man en liep langzaam naar hem toe. Androcles strekte al smekend zijn armen naar voren, toen het wilde dier zijn poot naar hem uitstrekte: er was een doorn diep in gedrongen. Met een snel gebaar greep Androcles die vast en bevrijdde het dier ter plekke van zijn pijn. Dit was genoeg om vertrouwen tussen hen te scheppen. Meer dan twee jaar gingen voorbij. Androcles en de leeuw leefden samen en konden het goed met elkaar vinden: het dier bracht zijn prooi en beschermde zijn weldoener tegen elke buitenlandse aanval. En toen, op een dag, zag de slaaf, die was weggegaan om wat wilde bessen te plukken, zich omringd door Romeinse soldaten: hij werd gevangen genomen!

Teruggebracht naar het paleis van de proconsul, in een kerker gegooid, hoorde Androcles de volgende dag het vonnis van de meester: "Hij moet teruggestuurd worden naar Rome om voor de wilde dieren gegooid te worden!" Een paar dagen later moest de slaaf inderdaad de arena in. Een voor een, overal om hem heen, vielen de mannen met opengereten buik, bedekt met bloed. Elke winnende leeuw verslond zijn slachtoffer, toen er een kreet uit de menigte opklonk: de omhoog getrokken hekken lieten net de laatste leeuw erdoor, de sterkste. Met wapperende manen en ontblote hoektanden, nam hij een sprong van ongeduld. Er was nog maar één man in de arena die beefde van angst. Het dier sprong in diezelfde seconde op hem af.

En toen gebeurde het wonder. De leeuw stopte en boog zich over de man heen. Zacht snorrend likte hij teder dat gezicht en die handen die hij plotseling had herkend. Het was de leeuw wiens lijden Androcles eens had verlicht. Het hele publiek, sprong op, juichte en schreeuwde om genade en Caesar ging ermee akkoord, dat Androcles zijn verhaal kon vertellen. Bloemen en gouden munten werden aan zijn voeten gegooid. De volgende dag verloor Caesar hem uit zijn slavernij en gaf hem zijn leeuw als zijn metgezel. Een zekere Appion, bijgenaamd Plistonices deed verslag van dat avontuur waar hij getuige van was geweest.

Men kan veronderstellen dat dit buitengewone avontuur een beetje mooier is gemaakt voor de vertelling, is het niet raar om te geloven dat er een grond van waarheid in zit. Het bevestigt voor ons dat een goede daad nooit verloren gaat.

De dankbaarheid van dieren is zeker indrukwekkend in haar uitingen. Zoveel lessen, welsprekend in hun eenvoud en spontaniteit, zou de mens kunnen putten uit het natuurlijke gedrag van de dieren dat hij te vaak bekijkt zonder bij stil te staan.

Het herstel van alle dingen, mogelijk gemaakt door de moedige opdracht van Christus, zal zich prachtige verhoudingen vol zuiverheid en genade zien ontploegen. Omdat de mens voor altijd zijn waardigheid als zoon van God heeft herwonnen, zal de hele aarde rust genieten, volgens het Woord van de profeten.

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

En er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen. Handelingen 2: 3.

De voorbeelden zijn talrijk in het goddelijk Woord, die ons de glorievolle effecten van de macht van de geest van God tonen. De uitstorting van de heilige geest over de apostelen op Pinksterdag is er een bijzonder veelzeggend voorbeeld van. Onze geliefde Verlosser had zijn discipelen voordat hij hen verliet, beloofd hun de Voorspraak, de Geest van de waarheid, te zenden. Dat gebeurde met Pinksteren.

Onder de invloed van deze geest sprak de apostel Petrus een redevoering uit voor de verzamelde menigte en die werd begrepen door een publiek dat zestien verschillende talen sprak. Zo goed dat drie duizend personen op die dag erdoor getroffen werden en zich lieten dopen, zo de belofte van onze geliefde Verlosser aan zijn discipelen een vaste vorm gevend, dat zij grotere dingen zouden doen dan hij.

Onze geliefde Verlosser had nog niet lang zijn discipelen verlaten, toen dat buitenge-

wone evenement met Pinksteren gebeurde. Zij hadden een bijzondere manifestatie nodig van hun Meester om hun geloof aan te wakkeren en te versterken. De uitstorting van de heilige geest werd hun dus toegestaan, maar in een mate die overeenkwam met hun geloof. Er is gezegd dat tongen als van vuur hun verschenen en zich op ieder van hen zette.

Onze dierbare Verlosser kreeg, wat hem betreft, de volheid van de geest van God over zich, tijdens zijn aardse opdracht. Hij had de goedkeuring van zijn Vader die zich na zijn doopsel uitte. De hemelen openden zich en de geest van God daalde op hem neer als een duif. Een stem liet vanuit de hemelen deze woorden horen: "Hier is mijn welbeminde Zoon, in wie Ik al mijn genegenheid heb gelegd."

Later op een hoge berg werd onze Heer Jezus van gedaante veranderd in aanwezigheid van Petrus, Jacobus en Johannes. Zijn gezicht schitterde als de zon en zijn kleren werden wit als sneeuw. Een stem liet zich horen, te midden van een lichtgevende wolk en zei: "Dat is mijn welbeminde Zoon, in wie Ik al mijn genegenheid gelegd hebt: luister naar hem!"

Nu is het het moment voor ons om het Koninkrijk van God op aarde te vestigen. Daarvoor zal het ook wel nodig moeten zijn, dat de Heer de volheid van zijn geest kan verspreiden over hen die gebruikt kunnen worden om deze glorievolle opdracht te vervullen.

In tegenstelling tot de discipelen tijdens de eerste Pinksteren zal er door onze geliefde Verlosser geen bijzonder teken verleend worden aan de laatste leden van het lichaam van Christus en aan het Leger van de Almachtige. Alleen hun honderd percent trouw in de opdracht zal hen waardig maken deel te hebben aan deze glorievolle manifestatie. Daarom, moeten we vanaf nu aan een volledige heiliging denken, een integrale verzaking om het altruïsme te bereiken, en voor de ingewijden, het volledige offer.

Degenen die, zoals de vrouw van Lot begerig omkijkt naar de wereld die een ruïne wordt, zullen niet gebruikt kunnen worden noch deelnemen aan de eindbestorming die het glorievolle Koninkrijk van God op aarde zal vestigen.

Het is een bijzondere genade die ons gegeven wordt, maar ze vraagt ook alles van onszelf, het maximum van onze mogelijk-

heden, onder de geest van God. De profeet Daniël had wel degelijk gezegd dat degenen die dat evenement zouden beleven, gelukkig genoemd zouden worden.

Laten we dus alles in de waagschaal stellen. Laten we onze inspanningen niet inhouden en berekenen. De Heer wacht op ons. De mensheid wacht ook, zonder het te weten, op de openbaring van de kinderen van God. Dat zou ons moeten motiveren om het beste van onszelf voor de opdracht in te zetten en de aanvallen van de tegenstrever te trotseren, die weet dat de instelling van het Koninkrijk van God op aarde het einde van zijn rijk van duisternis betekent.

Wij zullen dan de vreugde beleven getuige te zijn van de laatste Pinksteren, waar de geest van God over alle vlees verspreid zal worden en waar de aarde van de kennis van God vervuld zal worden, als de bodem van de zee door de wateren die hem bedekken.

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/ 653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-5115 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Château, Cartigny, Zwitserland